

EXPRESS

ILUSTROWANY

ROK I

Łódź, czwartek, 24 października 1943 roku

Nr 277

Wylazło szydło z worka...

Bevin-uczeń diabła

Konserwatyści pochwalili go za kontynuowanie brytyjskiej polityki imperialistycznej i agresję wobec innych narodów

Wczoraj po południu brytyjska Izba Gmin kontynuowała debaty nad polityką zagraniczną Wielkiej Brytanii. Pierwszy zabrał głos premier Attlee.

Na wstępie Attlee oświadczył, iż znaczenie zagadnień, które czekają rozwiązania jest olbrzymie. Obok spraw zasadniczych—kwestii Niemiec i Japonii—muszą znaleźć rozwiązanie sprawy innych państw, których los nie może być nikomu obojętny.

Dalej Attlee stwierdził, iż zagadnienia takie jak Triest, Tyrol czy Bratysława, które są doniosłe dla krajów zainteresowanych, są w istocie sprawami małej wagi wobec zagadnienia naczelnego — zbudowania trwałego pokoju na mocnych fundamentach.

„Musimy uwolnić ludzkość od obawy nowej wojny, może to nastąpić tylko na drodze współpracy wielkich mocarstw“.

Attlee oświadczył, że państwa o różnych systemach winny wykazywać względem siebie tolerancję i zrozumienie wzajemne i zacytował przykład stosunków amerykańsko-brytyjskich: „Między Stanami Zjednoczonymi a Wielką Brytanią istnieją zasadnicze różnice w poglądach ekonomicznych, mimo to po-

trafią współpracować w rozwiązywaniu różnych ważnych problemów gospodarczych“.

— Jestem przekonany — oświadczył Attlee, — że porozumienie między nami a ZSRR jest nie tylko możliwe, ale i konieczne dla zapobieżenia katastrofie nowej wojny“.

Po przemówieniu prem. Attlee głos za brał przedstawiciel partii konserwatywnej.

Na wstępie złożył niski pokłon Bevinowi i oświadczył, że całkowicie zgadza się z jego polityką, żąda tylko dalszego polepszenia warunków życia Niemców. Przyznał, że rządowi Wielkiej Brytanii nie udało się rozwiązać proble-

mu palestyńskiego i dlatego zalecał zrzczenie się mandatu przez W. Brytanię.

Konserwatom podobają się stosunki w Grecji i uważają, że wszyscy Grecy są szczęśliwi i zadowoleni. Natomiast w krajach za t. zw. „żelazną kurtyną“ wszystko im się nie podoba.

Dalej występowali inni mówcy.

Posel Hill (Partia Pracy) potępił rząd Wielkiej Brytanii za ataki na ZSRR i nazwał mowę Bevina świadomym zakłamaniem i chęcią wprowadzenia w błąd opinii światowej. Posel liberalny Roberts oświadczył, iż jest głęboko przekonany o tym, że ZSRR pragnie trwałego pokoju powszechnego.

To samo było w r. 1918-ym

Anglia i Stany Zjednoczone nie przeżyły okupacji hitlerowskiej, kraje ich nie zostały zniszczone, zrabowane i krwią zalane — może dlatego narody anglo-saskie tak szybko zapominają (już po raz 2-gi), że zwierze germańskie jest niebezpieczne, krwiożercze i nienasycone...

My tego nie zapomnimy nigdy!

Wierzę w porozumienie

Przemówienie prez. Trumana na otwarciu sesji O. N. Z.

Wczoraj na otwarciu Generalnego Zgromadzenia ONZ w Nowym Jorku, wygłosił przemówienie powitalne prez. Truman. Oświadczył on m. in.:

Olbrzymia większość narodu amerykańskiego niezależnie od przynależności partyjnej popiera ONZ. Większość ta stoi zdecydowanie na stanowisku, że Stany Zjednoczone do ostatnich granic swych sił powinny przyczynić się do ugruntowania i utrzymania sprawiedliwego i trwałego pokoju wśród narodów świata.

W dalszym ciągu swego przemówienia prezydent Truman omawia sprawę rozbieżności niektórych poglądów, jaka się zarysowała podczas ostatnich debat w Paryżu.

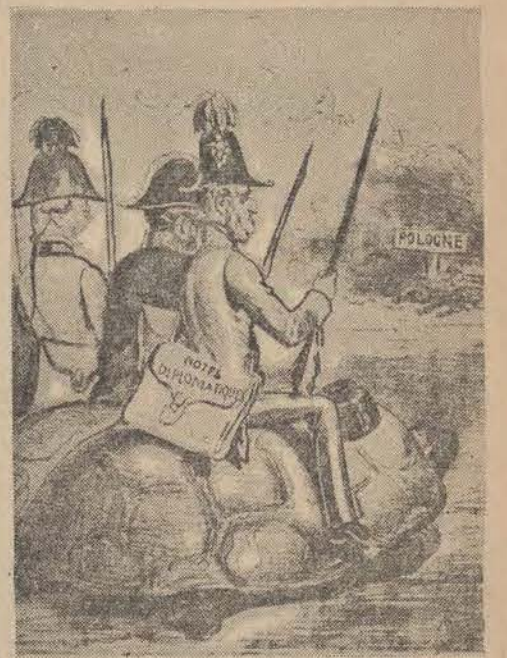
Nie wierze osobiście, by ta rozbież-

ność zdań i poglądów polegała na rozbieżności interesów, która mogłaby być przeszkodą w rozwiązaniu istotnych problemów, zgodnie, z zasadami ONZ.

Jeżeli chodzi o Niemcy i Japonię, to Stany Zjednoczone są zdecydowane nie dopuścić do tego, by którekolwiek z tych państw mogło się stać ponownie przyczyną wojny.

Musimy stworzyć taki pokój, któryby zapewnił, że zarówno Niemcy jak i Japonia pozostaną rozbrojone. Wpływy narodowych socjalistów w Niemczech powinny być wykorzenione, a władza militarystów i podlegaczy wojennych na zawsze zniszczona.

Analiza i Polska

Powyższy rysunek przedstawia dyplomatów anglo-francuskich, siedzących na żółwiach i uzbrojonych w gęsie pióra, a zdaleka widać płonącą Polskę w czasie powstania 1863 roku.

Rządy państw zachodnich, zamiast konkretnej pomocy walczącemu o wolność Narodowi Polskiemu, obojętnie przyglądały się krwawemu widowisku powstania, wysyłając od czasu do czasu noty do cara, pełne frazesów, nieszczerze i pozbawione wszelkiego praktycznego znaczenia...

Takie sytuacje powtarzały się w dziejach Polski wielokrotnie... Ostatnio byliśmy świadkami podobnego widowiska w roku 1939-ym, kiedy to ludzono nas pomocą, która miała nadejść z Zachodu... Nie nadeszła!

Rysunek powyższy, umieszczony w paryskim „Charivari“ w roku 1863-ym, jest i obecnie mocno aktualny,

Tacy oni byli, tacy są!...

Francja i Sjam

regulują swe sprawy sporne

Donoszą z Kalkuty, iż w najbliższych dniach zostanie podpisany w Bangkoku między Francją a Sjamem układ, na którego mocy Francja otrzymuje z powrotem prowincje Indochin, które zostały zajęte w okresie wojny przez wojska Sjamu.

Już ma dosyć!

Pandit Nehru ustępuje z kierownictwa swej partii

Według doniesienia z New-Delhi przewodniczącym hinduskiej Partii Kongresu — po zapowiedzianym ustąpieniu Pandita Nehru — został Apario Kripalani.

Starcia w Indiach

Hindusi zwalczają policję brytyjską

Z New-Delhi donoszą, iż w rejonie Noakali pomimo wysłania tam posiłków wojskowych, sytuacja pozostaje napięta. Wczoraj do południa w Bombaju zanotowano 5 wypadków zabójstwa w starciach między Hindusami a policją.

Włosi wywożą

maszyny i urządzenia z Gorycji

Z Belgradu donoszą, iż w szybkim tempie wywożą z Gorycji urządzenia kolejowe wagony i lokomotywy, a nawet szyny jak również urządzenia fabryczne.

Taki zwykle początek...

USA opanowuje Chiny gospodarczo

Jak donosi prasa chińska w Szanghaju, w związku z dumpingiem towarów amerykańskich w Chinach, wielu przedsiębiorstwom chińskim w Szanghaju grozi ruin.

Żle się zachowują

Amerykani w Japonii i na Filipinach

Radio londyńskie podało, iż gen. Eisenhower zalecił gen. Mac Arturowi, aby przesłał mu raport w sprawie zachowania się żołnierzy amerykańskiej armii okupacyjnej w Japonii, szczególnie zaś o żołnierzach amerykańskich na Filipinach.

Zalecenie powyższe pozostaje w związku z ujawnionym przez dziennik „New York Times“ karygodnym postępowaniem Amerykanów na Filipinach.

Faszyści w Belgii

wzmagają swą aktywność

Prasa belgijska donosi, że w Belgii wzrasta aktywność dawnych kolaborantów z czasów okupacji. Naczelny prokurator wojskowy oświadczył, iż istnieją dowody, że faszyści belgijscy utrzymują kontakt z przywódcą reżimów Leonem Degrelle.

USA w Japonii

uprawia szkodliwą politykę

Dziennik „New York Herald Tribune“ poddał ostrej krytyce działalność przedstawiciela Stanów Zjednoczonych w Sojuszniczej Radzie Kontroli w Japonii, Achesona. Acheson popiera obecny rząd japoński, który się składa z feudalów, a poza tym zamiast popierać demokrację japońską, proteguje skrajną reakcję.

WICEK i WACEK (w czasie okupacji)

WACEK: — Pogódźmy się, Wictul.
WICEK: — No to daj pyska i wali-
ay do chłopca po marynarkil

CHŁOP: — Oho! Mordercy Krasull
zostawili swoje kubrakil Napewno
wróca, więc ich przyłapię...

CHŁOP: — Już słyszę, jak nadcho-
dzą... Ciekawym bardzo, którego
wpierv cepem zdzielię?..

WICEK: — Patrz, tam na żerdzi wle-
szą nasze marynarkil
WACEK: — Zaraz je wiozomy!

Na moim ekranie

Gołębie w sądzie

Gołąb jest symbolem pokoju. A wiadomo, że
dzisiejsi ludzie, po przejściach wojennych spragnie-
ni są tego pokoju ponad wszystko. Trudno
się zatem dziwić ob. Kulonowi, że zapragnął
mieć gołębie.

— Niech mam — powiada — chociaż symbol
pokoju, kiedy moźni tego świata ciągle straszą...
bombą atomową.

Więc chęć posiadania gołębi była właściwie
u ob. Kulona psychologicznie wytłumaczona i
słuszna. Mniej słuszna była natomiast okolicz-
ność, że jego poządliwość zwróciła się w kie-
runku ściśle określonych gołębi — gołębi sąsia-
da, ob. Zupki.

Chociaż... gołębie te były rzeczywiście wyjąt-
kowo piękne. Snieżno białe z różowymi dzióbka-
mi. A niektóre to były czubate.

Z zazdrością patrzył ob. Kulon, jak w nie-
szelne ranki sąsiad jego, uzbrojony w długą
żerdź, z przymocowaną na jej końcu malownic-
zą smatą — wlaził na dach i „ganiał” swoje
gołębie.

Białopióre stadko z furkotem skrzydeł wzbi-
jało się hen, pod obłoki, lśniąc w słońcu, jak
kredne kule, coraz to mniejsze, mniejsze...

Serce ścisnęło się wtedy w ob. Kulonie i by-
łemu żal — nucił strawestowaną zwrotkę
niegdyś popularnego tanga: „Nie dziś, to jutro
Gołębie będą moje...”

(W rzeczywistości refrain brzmi: „Nie dziś to
jutro

Torrero będziesz moim!”)
No i tak się zęczenie zabrał do zrealizowa-
nia słów piosenki, że... epilog tej sprawy musiał
zostawić aż w sądzie.

— Czego on nie robił, żeby zwać moje
gołębie — skarżył się potem sędziemu ob. Zup-
ka. Co najlepszy groch im podsyppował. Na-
wet jedną taką bardzo ładną samičkę podsta-
wiał, no i dwa moje gołębie dały się nabrać.

Przez całe dwa tygodnie nie mogłem wy-
penelrować — ciągnął dalej skrzywdzony ob.
Zupka — gdzie podzieli się moje oba najpięk-
niejsze samczyki...

Cała sprawa zaś wykryła się w ten sposób, że
ob. Kulon nie wytrzymał, odezwał się w nim
rasowy gołębiarz i po kilkunastu dniach trzy-
mania swych nowych pupiłów w ukryciu, w pe-
wien słoneczny, jesenny ranek zapragnął zoba-
czyć swój skarb w locie.

Pantoflowa poczta szybko doniosła ob. Zupce,
o kogo znalazły przytulak jego „srebrniaki”. Re-
sultatem — była sprawa sądowa.

Wielce skomplikowany jest ten świat — sko-
ro nawet symbol pokoju może się stać zgubą
człowieka. Krab.

OGŁOSZENIE.

W Oddziale Nadzoru Budowlanego Sta-
rosiwa Grodzkiego Śródmiejskiego Łódzkie-
go wakują stanowiska: inżynierów budowl-
nych wzgl. architektów z uprawnieniami bu-
dowlanymi oraz budowniczych z uprawnie-
niami budowlanymi.

Warunki do omówienia.
Kandydaci, reflektujący na wyżej wymienio-
ne stanowiska winni składać podania wraz
z życiorysami w Wydziale Personalnym Pił-
kowska 104, pokój 227.

Łódź dnia 23 października 1946 r.
Zarząd Miejski w Łodzi.

Nie będzie kolejek

przy sprzedaży wełny na kartki. — Każdy będzie wiedział, kiedy się zgłosić po materiał

Po zakończeniu wszelkich przysto-
wań, Wydział Apropowizacji i Handlu przy-
stępuje już do rozdawnictwa materiałów
wełnianych na kartki odzieżowe za III
kwartał.

Tym razem sprzedaż została tak po-
myślana, aby odbywała się ku zadowo-
leniu publiczności, która nie będzie już
musiała wystawać w kolejkach.

Sprzedaż wełny rozpocznie się w śro-
dę, dnia 30 bm. i trwać będzie cały mie-
siąc.

Każdy sklep będzie miał obowiązek
załatwić w ciągu dnia 100 osób, przy-
czym dla uniknięcia niepotrzebnych
„ogonków”, postanowiono, że przed
sklepami umieszczone zostaną specjalne
wywieszki z wyszczególnieniem dat i nu-
meracji kart.

W ten sposób każdy posiadacz kartki
będzie wiedział, kiedy ma się zgłosić po
odbior materiału. Pierwszego dnia bo-
wiem pójdą numery kart od 1 do 100,
drugiego od 101 do 200, trzeciego od 201
do 300 itd.

Może się zdarzyć, że ktoś wskutek
choroby, czy z innej ważnej i usprawied-
liwionej przyczyny nie będzie mógł zgło-
sić się w dniu, w którym przypada ter-

min realizacji jego karty. W takich wy-
padkach będzie mógł się zgłosić dnia na-
stępnego, lecz zostanie już załatwiony
poza kolejką.

Sprzedaż została tak zorganizowana,
że przez cały czas rozdawnictwa w każ-
dym sklepie będzie nieprzerwanie pełny
asortyment towaru przy różnorodnych
gatunkach. Znaczący to, że nie będzie mógł
zaistnieć wypadek, gdy komuś oświad-
czą, że wełny męskiej już nie ma, albo,
że cały materiał na palto został sprzeda-
ny. W sklepie będą stałe materiały: na
ubranie męskie, na suknie damską, na
palto męskie, na palto damskie.

Obowiązywać będzie zasada, że kobie-
ta będzie mogła nabyć tylko materiały
damskie, mężczyzna — męskie. Jeśli
jednak mąż nie będzie chciał sam ode-
brać materiału, może to za niego uczynić
żona, która winna tylko wziąć ze
sobą jego paszport i — naodwrot.

A w ogóle można za kogoś przydział
odebrać, nie koniecznie musi to zrobić
sam właściciel kartki.

Je dostaniemy wełny?
Urzędowo nie wymienia się metrów,
tylko punkty. Nie każdy bowiem mate-
riał jest jednakowej szerokości. Im ma-

teriał szerszy, tym mniej przypada na
długość.

Przeważnie każdy posiadacz karty
odzieżowej, który pracował podczas ca-
łego III kwartału tj. w lipcu, sierpniu i
wrześniu, otrzyma 42 punkty (3 metry
materiału). Jeśli jednak pracował tylko
przez dwa z wyżej wymienionych mie-
sięcy — otrzyma 2 metry, jeśli miesiąc
— metr.

Różnice w długości materiału mogą
powstać tylko w nielicznych wypadkach
— odcinkiem orientacyjnym jest kupon
3 metrowy.

Również w dniu tym tj. 30 bm. roz-
pocznie się rozdawnictwo obuwia dzie-
cięcego, które będzie sprzedawane w
sklepach miejskiej sieci rozdzielczej na
odcinek numer 23 dziecięcych kartek z
miesiąca sierpnia rb. Cena obuwia od 79
do 84 zł. za parę.

Jak już donosiliśmy, obuwie jest bre-
zentowe, na gumowych podszwach, w
najrozmaitszych gatunkach.

W międzyczasie kto nie odebrał jesz-
cze III raty węgla na karty opałowe, bę-
dzie mógł to uczynić, bo węgiel już jest.
(k)

Kobieta-szpieg

Za wydawanie Polaków w ręce gestapo sąd skazał Potocką na karę śmierci

Wczoraj na ławie oskarżonych Sądu
Specjalnego zasiadła młodzieńca, zaled-
wie pełnoletnia, śliczna dziewczyna, Ka-
milla Potocka.

Patrząc na nią, trudno uwierzyć, że
to jedna z najlepszych agentek gestapo,
której usługi były bardzo wysoko cenio-
ne przez samego szefa oddziału III-go —
Beyera.

Życie Kamilla miała pełne przygód.
Już jako 17-to letnia dziewczyna należa-
ła do wywiadu SIPO i SD we Lwowie,
po zajęciu tego miasta przez Niemców,
następnie z poleceniem ją adnotacją zo-
stała odkomenderowana do Krakowa,
gdzie prowadziła robotę szpiegowską
przez rok.

Gdy znalazła się w Łodzi, gestapo
przyjęło ją jako pełnowartościowego a-
genta z dużą praktyką i zdolnościami.
Było to w 1944 roku. Kamilla Potocka
podpisała deklarację współpracy z Niem-
cami i otrzymała numer V-008. W ak-
tach gestapo figurowała pod nazwiskiem
Kupiec.

„V 508” nie zawiodła pokładanych w

njej nadziei. Już po kilku tygodniach
złożyła pierwszy meldunek, mianowicie
wskazała miejsce zamieszkania poszu-
kiwanego przez Niemców działacza po-
litycznego Piotra Vogelberga. Później
w krótkich odstępach czasu składała re-
gularne doniesienia, dotyczące osób ukry-
wających się. W ten sposób zdekonspi-
rowała Emmę Hartman, Ewę Lubień-
ską, J. Potockiego, Irka Iwasińskiego
i innych. Za każdy meldunek Kamilla
otrzymywała kilkanaście marek, tłuszcz,
mięso.

Zadna jednak z osób wskazanych
przez agentkę V-508 nie została arez-
towana. Było to wynikiem warunków
politycznych, jakie się utworzyły w 1944
roku. W gestapo panował już wtedy za-
męt. Zajmowano się raczej likwidowa-
niem akt, zaś nowe sprawy wszczynano
niechętnie.

Kamilla wykazała dużo dobrej woli i
ochoty we współpracy z okupantem i
brak skutków jej działalności bynaj-
mniej nie umniejsza jej winy w stosunku
do społeczeństwa polskiego. Zeznania

oskarżonej stały w całkowitej sprzecz-
ności z faktami, ustalonymi przez Sąd.
Twierdziła ona, iż należała do A. K. od
chwili wejścia Niemców do Polski, że
została aresztowana przez okupantów
we Lwowie, poczem ponownie w Bieża-
nowie. Wreszcie w gestapo łódzkim za-
proponowano jej współpracę i na roz-
kaz swoich zwierzchników i A. K. pod-
pisała deklarację. Jednak traktowała to
jedynie jako formalność i nie zaprzę-
stała swojej działalności w A. K. Jako
świadka, mogącego potwierdzić praw-
dziwość jej słów Kamilla Potocka po-
dała jednego z działaczy konspiracyj-
nych, który znajduje się obecnie zagra-
nicą!

Sąd nie dał wiarę wykrętnym tłum-
aczeniom agentki i skazał ją na karę
śmierci przez powieszenie, pozbawienie
praw obywatelskich i honorowych oraz
konfiskatę mienia. Tak zakończyła się
„kariera” agentki „V-508” (hk.).

